

Za A nesrećna svest predstavlja relaciju unutar koje svest u svojoj nadi za rekolekcijom/sećanjem nije u stanju da dovede vlastiti predmet do određenosti. A navodi primer:

„Ako bih, naprotiv zamislio nekog čoveka koji sam nije imao detinjstvo, jer je taj uzrast prošao za njega bez stvarnog značaja ali koji sada, postajući na primer, učitelj dece, otkriva sve što je lepo u detinjstvu i koji se sada seća vlastitog detinjstva i stalno na njega misli, onda bi to bio veoma dobar primer. Taj čovek bi onda otkrio značaj onog što za njega predstavlja deo prošlosti, i čega bi se, ipak, prema njegovom značaju hteo sećati“

Potreba za rekolekcijom prošlosti koja nikada nije bila prisutna, nikada življena i interiorizovana, je u suštinskom smislu formacija nesreće jer ona se seća samo praznine. Sadržaj sećanja, supstanca želje za sećanjem, ostaje sa one strane. U navedenom primeru nesrećni je živeo detinjstvo ali da ga pri tome nije živeo *kao* detinjstvo – ono je zauvek prošlo. Ono čega se možemo sećati je samo nemogućnost sećanja. Slično je i sa nadom: nadati se nečemu što nije realna mogućnost.

Nesreća stoga znači nemogućnost rekolekcije i nade da predmet dovedu do prisutnosti. Međutim, A ističe da će se „najnesrećniji stalno tražiti među nesrećnim individuama koje se sećaju.“ I to iz razloga što „prošlost ima značajanu osobinu da je prošla, budućnost osobinu da treba da dođe, i zato u izvesnom smislu možemo reći da je budućnost bliža sadašnjosti nego što je prošlost.“

Prošlost i budućnost za osobu A pripadaju temeljno različitim regijama bića: budućnost iako nije prisutna stoji u blizini prisutnosti, dok prošlost to ne čini jer se prosto neće vratiti. U pogledu na ovo samo onaj koje je pretrpeo događaj koji se ne može interiorizovati jeste onaj koji je najnesrećniji. Dakle, smisao priče o